

JOS
ONNI
SUOSII

Tanni

STACY
WILLINGHAM

STACY WILLINGHAM

Välähdys pimeässä (2021, suom. 2024)
Kaikki vaanivat vaarat (2023, suom. 2025)
Jos onni suosii (2024, suom. 2026)

Stacy Willingham

JOS ONNI
SUOSII

SUOMENTANUT EINARI AALTONEN

TAMMI
HELSINKI

Taike on tukenut tämän teoksen suomentamista.

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Lainaukset Robert Stevensonin romaanista *Tohtori Jekyll ja herra Hyde* on suomentanut Erkki Haglund.

Lainauksen William Shakespearen näytelmästä *Othello* on suomentanut Matti Rossi.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Only If You're Lucky* ilmestyi Yhdysvalloissa 2024.

First published in the United States by Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group

ONLY IF YOU'RE LUCKY. Copyright © 2023 by Stacy Willingham. All rights reserved.

By arrangement with Writers House, New York and Ia Atterholm Agency, Sweden

Suomenkielinen laitos © Einari Aaltonen ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-6191-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Äidille, sankarilleni

*Jos jonkun, niin uuden ystäväsi kasvoilla
olen nähnyt Saatanan puumerkin.*

– ROBERT LOUIS STEVENSON

PROLOGI

YHTENÄ PÄIVÄNÄ emme vielä tunteneet toisiamme ja seuraavana päivänä olimme jo ystäviä. Niin se yleensä tytöillä menee.

Kuinka vaivattomasti siirrymmekään toistemme viileästä kyräilystä siihen, että jo lainailemme toisillemme huulipunaa aivan lähekkäin baarin hiostavassa vessassa yhtenä lämpimien ihmisvertaloiden pyörteenä. Ensin supatamme henki huuruten juoruja käsi suun edessä, ja sitten jo viskomme kohteliaisuuksia huoneen halki, tähtäämme napakymppiin, vaikka todellisuudessa yritämme vain löytää jotakin kestäväää. Muistan ajatelleeni, että jostakin syystä, jota en koskaan ymmärtäisi, hän valitsi juuri minut. Aivan kuin hän olisi äkännyt minut pyykkituvan toiselta puolelta, kun yritin katse matossa ja olkapäät lysesssä piilottaa alusvaatteitani pyykkikorin pohjalle – pikkuhousuissani oli kukkien ja tähtien kuvia ja pinkkejä liituraitoja, mikä oli nolostuttavan koulutyttömäistä. Ja sitten hän oli vain päättänyt, että minä se olisin, se olisin minä. Hänen paras ystävänsä.

Ja siitä hetkestä lähtien minä tosiaan olin.

”Pyöritä”, Lucy kehottaa, ja räpäytän silmiäni. Silmäluomet tuntuvat painavilta, huone kieppuu kuin entisen opiskelijasuntolamme hitaat, kolisevat ja aina risat pesukoneet. Talossa leijailee yhtenään savua – tupakasta, kynttilöistä, suitsukkeista ja marihuanasta – jonka haju on syöpynyt peittoihin ja sohvatyynyihin. Jos niitä ravistaisi, alkaisi takuulla yskittää.

Näen yhä mielessäni, kuinka äitini golfklubin naisjäsenet työnsivät hiuksiani korvieni taa. Heidän sormensa viipyivät poskellani kuin olisin ollut posliininukke, hauras ja helposti särkyvä. Kun nostin auton tavaratilaan laatikoita, he puhua pulputtivat omista opiskeluajoistaan poissaolevasti hymyillen ja silmät kosteina.

He olivat vakuuttuneita siitä, että ennen pitkää löytäisin *omat tyyppini, tyttöporukkani*.

”Pitää vain odottaa”, he olivat sanoneet tiukat helminauhat kuin designhirttosilmukat kaulan ympärillä. Äiti oli katsonut meitä uteliaasti nurmikolta. *”Collegessa on erilaista. Sieltä saat ystäviä loppuiäksesi.”*

Sitä olin toivonutkin. Jotakin erilaista. Loppuiän säilyvät ystävät ovat kuitenkin taru, myytti. Hyvän mielen tarina, johon tuudittaudutaan, jottei tarvitsisi loputtomiin murehtia, kuinka yksinäistä elämä on. Olin aikoinani uskonut siihen. Olin halannut tarinaa tiukasti kuin villieläintä, jonka olin kuvitellut kesyttäneeni, kunnes se raapaisi kaulaani, pyristeli vapaaksi ja hylkäsi. Siinä sitten olin runneltuna, verissäni ja yksin.

”Margot.”

Kohotan katseeni ja näen Lucyn tuijottavan minua pupillit ammollaan ja pyöreinä kuin tupakantumpin tulipäät. Aivan kuin hänen silmistään nousisi savua, joka kiemurtelee kadoksiin.

”Pyöritä.”

Räpäytän uudemman kerran silmiäni kuin olisin juuri havahnut unesta ja huomannut päätyneeni tähän huoneeseen reidet puulattiaan liimautuneina ja selkä sohvapöydän kulmaan painautuneena. Kaikki tuntuu yhtä epätodelliselta, sumealta ja haalistuneelta kuin yöpöydälle lojumaan jääneen vesilasin pohja. Olemme lattialla ringissä jalat ristissä – Lucy, Sloane ja minä – ja välissämme lojuu Lucyn keittiötelineestä vetäisemä veitsi. Nicole on sohvalla, omissa maailmoissaan niin kuin aina. Kurkotan kohti veistä ja pyöräytän. Katson, kuinka sen kiiltävä kärki kieppuu pai-

koillaan kuin olisimme omituinen kello: kolme, kuusi, yhdeksän, kaksitoista.

Pidätämme hengitystä veitsen lakatessa pyörimästä ja pysähtyessä Lucyn kohdalle.

Näen silmänurkastani, kuinka Sloane valpastuu, hänen selkensä pitenee kuin mangustilla, joka on havahtunut johonkin kaukaiseen vaaraan. Jopa tyynyä vasten nojautunut ruipelo Nicole suuntaa meihin katseen. Hän rutistaa tyynyä tiukasti tikunohuilla käsillään.

”Totuus vai tehtävä?” kysyn käheällä äänellä. Huuleni sykkivät ja niitä pistelee. Tarvitsen kurkunkostuketta, joten siemaisen taas kulauksen välissämme olevasta Svedka-votkapullosta.

Lucy hymyilee kuin kysymys olisi retorinen. Aivan kuin olisi ollut turha kysyäkään. Sitten hän kumartuu ja tarttuu veitseen, ja hänen sormensa kiertyvät yksi kerrallaan kahvan ympärille, luontevasti, aivan kuin hän tarttuisi kihartimeen tai olutpulloon. Samalla tavalla hän tarraa minua ranteesta äkätessään minut täpötäydessä huoneessa ennen kuin vetää minut mukaansa yöhön.

He olivat oikeassa, golfklubin naiset. Collegessa saadut ystävät ovat erilaisia. Tekisimme mitä vain toistemme puolesta.

Aivan mitä tahansa.

1

ISTUMME VIEREKKÄIN olkapäät toisiaan hipoen, tiiviisti vierieressä kuin vangit.

Tunnen Nicolen lonkkaluun kyljessäni. Sloane ei malta olla repimättä kynsinauhojaan ja ripottelematta lattialle ihon riekaleita kuin suolaa. Olemme pyjamasillamme edellisillan maskarat yhä poskilla, ja Nicole näyttää letit päässä viitisen vuotta ikäistään nuoremmalta, lapsenkasvoiselta, tuskin teini-ikäiseltä. Sloanen tummat hiukset on sidottu donitsilla, yksi suortuva törröttää kuin korkkiruuvi, ja tuskin hahmotan, mitä minulla itselläni on ylläni. Varmaan t-paita, jonka nappasin jonkun lattialta. Siinä on kainalotahrat ja kaikki.

”Tytöt.”

Nostan katseeni rikostutkijaan edessämme. Hän pitää käsiä lanteillaan. En pidä siitä, kuinka hän lausuu sanan – *tytöt* – aivan kuin olisimme nuhdeltavia lapsia. Joidenkin sanojen pitäisi kuulua ainoastaan meille ja toimia toisinaan ilkeämielisinä mutta kuitenkin hellyttelevinä nimityksinä, joita viskelemme ympäriinsä kuin kiillettä. Miesten suusta kuultuina tietyissä sanoissa on karvas sivumaku.

Tytöt on sellainen sana.

”Milloin viimeksi näitte kämppekaverinne Lucy Sharpen?”

Vilkaisen ensin vasemmalle ja sitten oikealle. Nicole tuijottaa pöytää. Sloane kynsiänsä. Me kaikki varmaan mietimme samaa iltaa. Siitä on vain viikko mutta myös kokonainen ihmisikä. Mie-

timme, kuinka istuimme lattialla, kuinka veitsi pyöri välissämme terä lampunvalossa kimmeltäen samalla kun seinälle heijastui varjoja. Lucy kurkotti veitsen käteensä villi katse silmissään ja irvikissan virne kasvoillaan, niin että hampaat paljastuivat. Sitten hän kohotti veistä ja näin metallissa vilaukselta kuvajaiseni.

Muistan ajatelleeni, että sinä hetkenä näytin erilaiselta. Vääristyneeltä. Hurjistuneelta, villiintyneeltä ja elinvoimaiselta.

”Jonkun on ennen pitkää pakko sanoa jotain.”

Vilkaisen rikostutkijaa uudemman kerran. Otsaa, josta tulee mieleen vanha ja halkeileva, sileäksi kulunut autonrengas. Hänen kasvonsa näyttävät punakoilta ja turvonneilta, aivan kuin joku puristaisi häntä toisesta päästä ja odottaisi hänen purskahtavan. Seuraavaksi katson hänen käsiään ja nimetöntään, joka pullottaa vihkisormuksen ympäriltä kuin täyteen tungettu makkara. Hän pitää edelleen käsiä lanteilla ja seisoo leveässä haara-asennossa kuin yrittäisi matkia vanhan lännenelokuvan pyssysankaria tai *Lain nimessä* -tv-sarjan henkilöahmoa.

”Ehkä kolme päivää sitten.”

Hän katsoo minua. Avasin suuni ensimmäisenä. ”Ai ehkä silloin näitte hänet?”

Nyökkään. ”Joo. Niin kai.”

Sloane ja Nicole tuijottavat edelleen lattiaa, ja heidän vaitiolonsa täyttää huoneen, kiertää kehää ja syöpyy nurkkiin kuin leijaileva savu, jonka edelleen haistan hiuksissani.

”No niin, tytöt, kukaan ei joudu pulaan. Häntä ei ole kuitenkaan nähty sitten perjantain. Hän ei ilmestynyt töihin koko viikonlopuna. Oletteko jututtaneet ketään, joka käy samoilla luennoilla kuin hän?”

”Lucy ei käy luennoilla”, Sloane sanoo ja Nicole ähkäisee, tukahduttaa naurahduksen.

”Ettekö ole ollenkaan huolissanne?” poliisi kysyy ja siirtää painoa jalalta toiselle. ”Kämpäkaverinne on kadoksissa. Ettekö ollenkaan kummastele, missä hän voisi olla?”

”Kuulkaahan, rikostutkija”, Sloane keskeyttää ja tuijottaa teat-
raalisesti poliisin rintapieleen kiinnitettyä nimilaattaa, ”Frank, jos
yhtään tuntisitte Lucyä, tietäisitte, ettei tässä ole mitään uutta.”

”Mitä tarkoitat?”

”Tarkoitan sitä”, Sloane huokaisee, ”että hän luultavasti päätti
vain lähteä viikonlopuksi jonkun kundin matkaan tai jotain. Jos
hän löytyy, hänelle pitää sanoa, että vuokra pitää maksaa emmekä
enää hoida sitä hänen puolestaan.”

Vilkaisen Sloanea lumoutuneena hänen kalseasta äänensävyys-
tään: se on kuin mentolia tai kuin jääpiikin survaisu, aivan kuin
hän olisi tylsistynyt poliisin juttuihin.

Rikostutkija Frank liikehtii jälleen, vaihtaa taktiikkaa ja lehah-
taa entistäkin punaisemmaksi lämmön kohotessa pullottaville
poskille kuin nolostuksesta tai hämmennyksestä, tai kenties
kummastakin.

”No niin, eli kolme vuorokautta sitten”, Frank sanoo seuraavaksi
osoittaen sanansa minulle. ”Missä te neljä olitte silloin?”

”Olimme sen illan kämpillä ja hengasimme olohuoneessa.”

”Te kaikkiko?”

Nyökkäämme.

”Mitä te teitte?”

”Tyttöjen juttuja.” Hymyilen.

”Miltä Lucy vaikutti?” poliisi kysyy syöttiin tarttumatta. ”Eri-
laiselta kuin yleensä?”

”Ei”, suollan valheen, ensimmäisen monista. Muistan hänen
ylisuurina ammottaneet pupillinsa, jotka olivat kuin kaiken nie-
levät mustat aukot. Hän imeskeli Tootsie Pop -tikkaria, punaista
palluraa, kunnes näytti siltä kuin hänen hampaistaan olisi valunut
verta. ”Hän oli oma itsensä.”

Olemme kaikki vaiti, ja minun on vaikea istua paikoillani. Sil-
mäni hakeutuvat kelloon – se on melkein yksitoista – ja harkitsen
avaavani suuni, sanovani seuraavan valheen, vaikka sellaisen että
myöhästyisin muka pian luennolta, mutta sitten rikostutkija Frank

astuu askeleen lähemmäs, painaa kätensä pöytää vasten ja poraa meitä katseellaan.

Kuulen puun narahtavan, valittavan hänen painonsa alla. Aivan kuin hän satuttaisi sitä.

”Kertoiko Lucy teille tytöille, että me haimme hänet asemalle kuulusteltavaksi?”

Nicole piristyy, viimeinkin. ”Ai kuulusteltavaksi? Mistä?” hän kysyy, vaikka totta kai me tiedämme syyn. Tiedämme paljon enemmän kuin poliisi arvaakaan, ja huomaan Frankin huulten nytkähtävän pienoisen voiton kunniaksi – hän kuvittelee lopultakin sanoneensa jotakin sen verran tärkeää, että saa meidät vakavoitumaan. Hän rummuttaa sormillaan pöytää, valmistautuu yllätyshyökkäykseen.

”Levi Butlerin murhasta.”

2

ENNEN

HÄN OLI kaikkea ja minä olin yhtä tyhjän kanssa. Niin ainakin ajattelin.

Vietimme koko ensimmäisen opiskeluvuotemme parin oven päässä toisistamme tyttöjen asuntolassa. Olimme niitä harvoja, jotka joutuivat asettumaan kampuksen ainoaan pelkästään tytöille tarkoitettuun asuntolaan, Hines Halliin. Rakennus kohosi kukkulan laella kaupungin keskustassa ja olimme siellä loukussa kuin joukko tähtpäitä, joihin ei päässyt käsiksi. Tosin se teki meistä vain entistäkin houkuttelevampia. Aivan kuin olisimme jotakin, mikä piti valloittaa. Muistelen edelleen muuttopäivää: vedin laattikopinoa metallikärryllä, jonka takalaidassa oli neonvärinen numero 9, ja punastuin nolostuksesta aina, kun kärryn pyörä vingahti turhan äänekkäästi. Vilkuilin poikia, jotka laahustivat ohi kädet taskussa ja kurkottelivat nähdäkseen sisään suunnitellen jo kuumeisesti, kuinka pääsisivät livahtamaan asuntolaan.

Ensi alkuun raahasimme peittoja ja futoneja ylös loputtoman pitkää kierreportaikkaa hiestä märkinä ja mulkoilimme ympärillemme epäonnestamme nuristen ja omaa anatomiaamme kiroten.

Muistan ensimmäisen illan elävästi: 9 B -rakennuksen kaksikymmentäneljä tyttöä komennettiin yhteiseen oleskelutilaan. Seisoimme ylisuurissa t-paidoissa jalassamme niin lyhyet urhei-

lusortsit, että olisimme yhtä hyvin voineet olla ilman housuja, ja pitelimme käsiämme tiukasti ristissä vyötäröllä kuin turvavöitä. Asuntolavalvojamme, kolmannen vuoden opiskelija Janice, saneli säännöt yksitoikkoisella äänellä: Ei alkoholia, ei poikia. Hiljaisuus alkaa keskiyöllä. Ja me seisoa kökötimme hiljaa nyökkäillen ja miettien, että vaikka olimme viimein päässeet pakoon collegeen, meitä olivat yhä vastassa samat vanhat rajoitukset ja vaivoinamme oli vain uudenlainen päällepäsmäri. Sitten valvoja poistui ja me jäimme *tutustumaan toisiimme* eli vilkuilemaan ujoina ja levottomina ympärillemme, kunnes Lucy astui esiin kuin tyhjästä, ilmestyi eteemme nurkasta ja avasi laukkunsa.

Katsoimme vaiti, kun hän veti esiin olutpakkauksen ja laski sen pullot kilisten matolle.

”No niin, nyt kun *tu* on ohi”, hän sanoi kuin Janice olisi ollut pelkkä lämmittelynumero. ”Ottakaapa kaikki tästä kalja.”

Kuulen yhä mielessäni, kuinka vaivautunut mumina väreili huoneen halki. Tytöt naurahtelivat hermostuneesti ja pälyilivät ympärilleen. Ja sitten, kuin malliksi, Lucy kumartui, tarttui ensimmäisenä pulloon, väänsi korkin auki ja joi kulauksen.

”Meille”, hän sanoi ja nytkäytti pulloa meihin päin. ”Yhdeksän kerroksen horoille.”

Siitä lähtien olin aina tietoinen hänestä – häntä oli mahdotonta olla huomaamatta, ja se oli luultavasti tarkoituskin. Näin vilauksen hänen korpinmustista hiuksistaan, kun hän käveli avoimen oven ohi tai änkesi kylpyhuoneeseen neonvihreä suihkumyssy kyynärtaipeeseen runtattuna. Hänellä oli tapana tuoda yhteisiin suihkutiloihin limuviinoja, ja sitten imelän mansikkaiset, mangoiset ja persikkaiset tuoksut leijailivat pesutiloissa samalla, kun peili huurtui. Tyhjä tölkki rusahti ennen kuin hänen kätensä ilmestyi suihkuverhon takaa ja pudotti tölkin lattialaatoitukselle kuin rypistetyn karkkipaperin. Hän oli ainoa, joka ei koskaan peittänyt itseään ennen kuin poistui suihkukopista. Me muut kietouduimme pyyhkeisiin ja monogrammikirjailtuihin kylpy-

takkeihin ja tartuimme itsetietoisesti suihkuverhon reunaan ennen kuin vedimme sen sivuun ja läpsyttelimme suihkutohvelit jalassa wc-koppien ohi, mutta hän astui ulos julkeasti ilkosillaan, kauniina, ja näytti siltä kuin olisi omistanut koko talon.

Niin hän monella tapaa omistikin.

”En tajua, mitä muut oikein näkevät hänessä.”

Vilkaisen kämppäkaveriani ja yritän räpytellä muiston kadoksiin kuin roskan silmästä. Lucyn läsnäolo on kuin ensimmäinen tuulahdus ilmastointilaitteesta, äänekäs ja hyytävä. Se vaatii huomiota ja saa ihon kananlihalle. Hänen silmänsä ovat niin siniset, että ne näyttävät huurteisilta, kovilta jääkimpaleilta. Kerran hän huomasi minun tuijottavan häntä peilihuuruun pyyhkäistyn laikun kautta, ja värähdin, kun hänen katseensa lipui selkäni pitkin kuin paidan kauluksesta sisään pudotettu jääkuutio.

”Hmm?” kysyn lopulta.

”Älä esitä, ettet tuijottanut.”

Maggie ja minä makaamme nurmella Hines Hallin pihamaalla psykologian kirjat edessämme ja auki revitty Cheetos-pussi välisämme. Maggie käännähtää vatsalta selälleen ja kohottautuu kyy-närpäidensä varaan.

”Kaikki häntä tuijottavat.”

Maggie on oikeassa: kaikki tuijottavat Lucya. Huomaan aurinkolasien ja muistikirjojen suojaamien katseiden kiinnittyvän Lucyyn. Vilkaisevan vaivihkaa, kun Lucy katsoo aurinkoon päätä takakenossa ja sysää bikiniensä yläosaa pari senttiä oikealle. Hän käyttäytyy kuin ei huomaisi mitään, kuin hän olisi omalla yksityisrannallaan eikä ottamassa aurinkoa keskellä kampusta. Ympärillä parveilee kiimaisia teinejä, jotka katsovat silmä kovana, kun hän hieroo iholleen aurinkorasvaa, ja alkavat saman tien kuolata kuin Pavlovin koirat.

”Hän on sekaisin päästään.”

Irrotan katseeni Lucyista ja vilkaisen Maggieta, jonka iholta mustasukkaisuus leyhähtää kuin paha haju. ”Miten niin?”

”No, kun hän on”, Maggie vastaa. ”Hän kuulemma puhkaisi high schoolissa kundikaverinsa silmän.”

”Mitä? Eikä.”

”Oikeasti. Heillä oli jotain riitaa, he kinastelivat juhliissa, ja Lucy kynsi tyypin kasvoja”, Maggie sanoo ja nostaa kätensä ilmaan sormet käppyrässä. ”Kuin raivotautinen katti.”

”En usko”, sanon ja tarkastelen häntä. Maggie ei yleensä ole mikään ilkeämielinen juoruilija. Itse asiassa hän on mukavimpia tuntemiäni ihmisiä. Rasittavan mukava. Toisaalta Lucy tuntuu tuovan esiin ihmisten ikävät puolet. Aivan kuin hänen pelkkä olemassaolonsa jotenkin uhkaisi meitä muita – emme pysty vetämään hänelle vertoja, joten kavahdamme nurkkaan turvaan ja ärisemme hänelle sen suojista.

”Vannon, että se on totta”, Maggie sanoo ja kohottaa puolustelevasti käsiään. ”Hänen kynnessään oli terävä kohta tai jotain ja se puhkaisi kundikaverin sarveiskalvon.”

”Mistä sinä tuollaista kuulit?”

”Meidän käytävän Rachelin luona kävi pari kuukautta sitten ystävä. Sen ystävän poikaystävä tuntee tyypin, joka oli todistamassa sitä.”

Kohotan kulmiani.

”Kerron vain, mitä kuulin.”

Käännyn katsomaan Lucyä ja huomaan, kuinka hän raapii hajamielisesti rintaansa. Pitkistä ja kapoisista kynsistä piirtyy ohuita valkoisia viuruja porotuksen jäljiltä äkäisesti punoittavaan ihoon. Tämä ei ole ensimmäinen Lucysta kuulemani juoru. Ne ovat toinen toistaan omituisempia. Eräs toinen tyttö käytävältämme vannoo, että Lucy on ulkomainen vaihto-oppilas, salanimellä esiintyvä kuninkaallinen jostakin rikkaasta ja eksoottisesta maasta, vaikken ole kuullut Lucyn puheessa minkäänlaista vierasta korostusta. Eräs toinen tyttö on vakuuttunut, että Lucy makaa opettajien kanssa – kaikkien, myös naisten – se kun on ainoa looginen selitys sille, miksi hän pärjää, vaikkei näytä koskaan pännäävän.

”Oli miten oli”, Maggie sanoo, käännähtää, nappaa naksun ja sujauttaa suuhunsa. ”Taisin löytää meille kämpän ensi vuodeksi. Kaksi makkaria, kaksi kylppäriä. Se on toisessa kerroksessa, luojan kiitos. Ei enää hissejä.”

Huomaan mumisevani jotakin epäselvää, mutten kuuntele häntä. En oikeasti. Kaksi muuta tyttöä on liittynyt Lucyn seuraan – lettipäinen blondi ja tummahipiäinen tyttö, jonka pohkeet ovat kuin ihon alla pullottavat pallot. Hekin asuvat 9 B:ssä. Nicole Clausen ja Sloane Peters. He ovat melkein aina Lucyn seurassa, ja kolmikko siemailee kulauksia vesipulloista, joissa ei todellakaan ole vettä – kaikki tietävät sen – ja sitten he monta tuntia myöhemmin hoippuvat asuntolaan silmät lasittuneina ja huulipuna levinneenä. Kun näin heidät ensimmäisen kerran, panin merkille heidän tunnusomaisen kävelytyylinsä: he ovat aina käsikynkässä kuin verkkoaidan lenkit ja Lucy kulkee keskimmäisenä. Aivan kuin he olisivat pysyvästi kiinni toisissaan.

”Kuulitko sinä?”

Käännähdän kuullessani Maggiein äänen ja huomaan hänen katsovan minua kulmat koholla.

”Anteeksi. Mitä?”

”Sanoin, että kämppä on lähellä kirjastoa, joten meidän ei tarvitse mennä bussilla.”

”Ahaa. Hieno juttu.” Hymyilen ja käännyn taas katsomaan tyttöjä. ”Kiitti vaivannööstä.”

Katson, kuinka Sloane asettaa pyyhkeen nurmikolle ja Nicole alkaa levittää iholleen aurinkorasvaa, mutta Lucy ei edes vilkaise heitä. Hän tuijottaa yhä taivaalle silmät piilossa aurinkolasien takana, ja minulle on selvää, mitä kaikki näkevät hänessä. Olen tiennyt sen koko lukuvuoden. Hänen katseensa tuntuu työntyvän syvälle kohteeseensa ja jättävän samanlaisia pikkuruisia haavoja kuin käärmeen tai hämähäkin purema. Sen tuntee iholla vielä pitkään sen jälkeen kun Lucy on poistunut paikalta. Hän huokuu mutkatonta itsetuntoa, luontevaa kuin hengitys, kuten

silloin ensimmäisenä iltana, kun hän otti tilanteen vaivattomasti hallintaansa. Kourallisella sanoja hän sai kaksikymmentäneljä ventovierasta ihmistä rikkomaan sääntöjä, ja kaiken kukkuraksi hän onnistui horjuttamaan käsitystä, joka meillä itsestämme oli. Kyseenalaistamaan sisimmässämme kuuluvan äänen, joka käski meitä häpeämään tilannettamme – *yhdeksän kerroksen horoja* – sen sijaan että jättäisimme sen omaan arvoonsa ja voimaantuisimme.

”Jaaha, minulle riitti”, Maggie sanoo äkkiä ja läiskäisee kirjan kiinni äkäisesti. Kun hän nousee jalkeille, taivutan kaulaani ja panen merkille hikiviirut, jotka ovat tihkuneet hänen toppinsa läpi. Kaikki pänttävät lopputentteihin. On vasta toukokuu, mutta Rutledgessa on silti kuumempaa kuin suurimmassa osassa maata elokuun tullen. Meitä se ei tosin juuri hetkauta, koska opiskelijat ovat tottuneet raahaamaan reppuja yli kolmenkymmenenviiden asteen helteessä ennen kuin riisuvat vaatteensa ja suuntaavat rannalle lievittämään stressiä merivedessä ja hiessä kylpien.

”Haluatko lähteä syömään?” Maggie lisää, tarjoaa minulle vielä viimeisen tilaisuuden jutella, ja minun pitäisi varmaan tarttua siihen. Sen sijaan väläytän hänelle anteeksipyytävän hymyn ja tunnen jo kaulani nykivän, katseeni hakeutuvan takaisin Lucyn suuntaan kuin magneetti.

”Jään vielä vähäksi aikaa”, vastaan. ”Palataan asiaan.”

Maggie hymähtää ja kävelee pois siitepölyrihma reidestä roikuen, mutta kun katseeni palaa tyttöihin, en enää näekään Lucyn kasvoja ja taaksepäin aurinkoon taivutettua päätä – vaan tuijotan suoraan hänen pistävän sinisiin silmiinsä. Lucy tarkastelee minua aurinkolasit nenänpäällä killuen.

Samassa tunnen väristyksen sisälläni, aivan kuin olisin hipaissut pistorasiaa märillä sormilla. Sitten, ennen kuin ehdin edes tajuta, mitä on tekeillä, hän vilkuttaa minulle.

3

KUN PALAAN asuntolaan, huoneemme on tyhjillään. Toivoin kohtaavani Maggien. Sitten olisimme voineet mennä syömään niin kuin hän oli ehdottanut. Hän varmaan istuu parhaillaan ruokalassa ja on opiskelevinaan tai lukevinaan jotakin tosi kiinnostavaa puhelimeltaan salatakseen sen, kuinka noloa hänestä on olla yksin. Harkitsen hetkisen, että laskeutuisin ruokasaliin ja änkeäisin hänen viereensä. Näen mielessäni, kuinka hän kohottaisi katseensa minuun ja helpotus leviäisi hänen kasvoilleen, koska teeskenteleminen ei olisi enää tarpeen. Lausuisimme ääneti anteeksiopyynnön ennen kuin antautuisimme jonninjoutavaan sananvaihtoon kesäsuunnitelmistamme.

Sen sijaan revin auki Easy Mac -pakkauksen, lorautan siihen tilkan vettä ja laitan mikroon.

Pidän kyllä Maggiesta. Hän on hyvä tyyppi. Oikein kiva, itse asiassa täydellinen kämppekaveri, kiltti ja huomaavainen. Hän antaa minun juoda sokerittomia kokiksiaan minijääkaapista, eikä hän koskaan jätä likaisia vaatteitaan lojumaan ympäriinsä. Oleskellemme yhdessä melkein joka ilta, töllötämme tuppisuina futonilla jotakin keskinkertaista leffaa, jonka äänet häivyttävät käytävällä kiljuvien tyttöjen ilonpidon. Emme ole huomaavinamme heidän nauruaan ja huutojaan, vaan mässytämme popcornia ja vakuuttellemme itsellemme, että juuri niin haluamme aikaamme viettää. Ensimmäisen opiskeluvuoden ensimmäisinä viikkoina seurasin,

kuinka muut tytöt remusivat ympäriinsä kuin päättömät kanat ja yrittivät epätoivon vimmallalla saada ystäviä ja löytää oman paikansa. Koska Maggie ja minä emme oikeastaan missään vaiheessa löytäneet omaamme emmekä saaneet aikaiseksi edes yrittää, olosuhteiden pakosta me päädyimme elelemään hissukseen kaksin.

Ja mikä pahinta: myös Maggie tietää sen.

Muistan edelleen, kuinka kuukautta ennen asuntolaan muuttamista tapasimme. College oli arponut meidät asuintovereiksi. Se olisi voinut olla karmeaa. En tiennyt, mitä odottaa. Koko ajomatkan Rutledgeen mietin, millainen ihminen joutui turvautumaan kampuskyselyyn löytääkseen edes yhden ystävän – ilmeisesti minun kaltaiseni ihminen – mutta perillä en huomannut Maggiessa muuta vikaa kuin yli-innokkuuden. Muistan että hän oli hermostunut, hän nyppi kynsiään ja tervehti selvästikin ennalta harjoittelemillaan sanoilla heti, kun astuin sisään. Hän oli jo sisustanut oman puoliskonsa huoneesta, ja panin merkille, että kaikkea oli hankittu kaksin kappalein: sängyllä oli kaksi yhteen sopivaa kukkakuvioitua koristetyynyä ja kirjoituspöydällä kaksi valokuvakehystä, yksi hänelle ja yksi minulle. Tajusin hänen elättelevän toivetta, että meistä tulisi saman tien parhaita ystäviä, että laittaisimme kehyksiin valokuvat meistä... Mutta heti, kun näin hänen hössöttävän täpinöissään kuin epätoivoinen pahnahan pohjimmainen, joka haluaa kuollakseen tulla valituksi, en voinut kuvitellakaan, että meistä tulisi ystäviä – sellaisia jotka lainailevat toisilleen vaatteita, valvovat yhdessä aamuun saakka ja hörppivät hillittömästi kikattaen asuntolaan salakuljetetusta viinipullosta niin että pullonsuu on huulikiillosta tahmainen.

Sen sijaan näin hänessä Elizan.

Elizan, joka oli ollut paras ystäväni lastentarhan ensimmäisestä päivästä saakka, kun hän pyysi minua saman tien yökylään. Elizan, joka piirsi aurinkovoiteella sydämenpuolikkaat lanteisiimme niin, että kun olimme maanneet auringossa ja ihomme oli ruskettunut, saatoimme painaa vatsamme vieri viereen ja muodostaa yhdessä

**YKSI ON KUOLLUT.
TOINEN KADONNUT.
TOTUUS – SEN VIEMME HAUTAAN.**

Neljä opiskelijatyttöä vannoo ikuisen ystävyden nimeen,
mutta pinnan alla muhii kuolettavia salaisuuksia.
Hengästyttävän koukuttava trilleri tutkii
ystävyyden vaarallisia puolia.

•

”Huippuluokan jännitystä.”

VULTURE

”Willingham on taitava tiivistähtisen
juonen ja samastuttavan, uskottavan
päähenkilön rakentamisessa.”

BOOKLIST

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6191-1